

Radek Kedroň

OPERACE

Rath

POHLED DO ZÁKULISÍ
POLICEJNÍHO VYŠETŘOVÁNÍ

Vyšehrad

Radek Kedroň

OPERACE

Rath

Radek Kedroň

OPERACE

Rath

**POHLED DO ZÁKULISÍ
POLICEJNÍHO VYŠETŘOVÁNÍ**

VYŠEHRA D

Typografie Vladimír Verner
Odpovědný redaktor Filip Outrata
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2015 jako svou 1376. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 160 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © Radek Kedroň, 2015

ISBN 978-80-7429-395-5

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

PŘEDMLUVA

Na konci babího léta 2011 se stavební branží šířila zaručená zpráva, že soutěž na dvousetmilionovou rekonstrukci buštěhradského zámku má předem jistého vítěze – firmu Konstruktiva Branko. Tehdy, konkrétně 8. listopadu, jsem pořídil rozhovor s šéfem společnosti Pavlem Drážďanským. Bylo to interview naslepo. Novinářský vabank.

„Z jakého důvodu se o to zajímáte?“ ohradil se Drážďanský, když jsem se jej tenkrát zeptal, zda se o zakázku budou ucházet a zda plánují spolupráci s firmou Fisa. Ze zaskočených reakcí bylo patrné, že šuška může mít reálný základ. Odpovídal obezřetně. Kličkoval. Rozhovor jsem tehdy uložil do šuplíku a vytáhl jej až po zatčení Davida Ratha v květnu 2012.

Další tři roky jsem případ sledoval a scházel se se zdroji, snažil se mluvit se všemi aktéry příběhu.

S kolegy ze zpravodajského serveru Lidovky.cz, především s pracovitým a talentovaným reportérem Ondřejem Golisem, jsme zpovídali úředníky středočeského hejtmanství, projektanty, stavaře i obchodníky se zdravotnickým materiálem. Vyžádal jsem si přes dvě desítky soudních rozhodnutí z jednotlivých fází případu, s pomocí zákona o svobodném přístupu k informacím jsem doloval dokumenty, které se vztahovaly nejen k samotnému případu, ale pomáhaly pochopit pavučinu vztahů, které v byrokratickém světě uštrikoval David Rath. Shromáždil jsem například přehledy Rathových služebních cest i další podezřelé kontrakty na středočeském hejtmanství, které unikly policejní pozornosti.

Měl jsem možnost prostudovat si přepisy odposlechů, výpovědi svědků a další důvěrné policejní protokoly. V soudní síni jsem sledoval videozáznamy ze zatýkání a poslouchal stěžejní pasáže odposlechnutých hovorů.

Detaily rozsahem ojedinělé kauzy jsem rozebíral s řadou státních zástupců a policejních důstojníků všech útvarů, které se kdy do případu zapojily. Vše probíhalo na bázi konzultací. Od žádného policejního funkcionáře či jiného státního zaměstnance nebyl text oficiálně autorizován či cenzurován.

Pokoušel jsem se co nejpřesněji popsat metody policejní práce. Část poznatků jsem po zralé úvaze přesto nezveřejnil. Ty nejdelikátnější technické finesy skrytého vyšetřování jsem záměrně nepoužil, abych neztížil rozkrývání dalších případů.

Nejkomplikovanější cesta vedla k dvěma ústředním vyšetřovatelům. Stejně jako svého času neprodyšně uzavřeli spis před nadřízenými, drželi si odstup i od novinářů. Jejich práci se mi podařilo zrekonstruovat – a věřím, že věrně – díky jejich spolupracovníkům a kolegům. O svých zážitcích a pocitech vyprávěli na řadě policejních sešlostí. Aby příběh nabyl na opravdovosti, snažil jsem se reprodukovat specifický slovník, který elitní detektivové mezi sebou používají.

Zatímco v pasážích věnovaných zákulisí policejního vyšetřování byla jistá míra literární licence nezbytná, v kapitolách vystavěných na odposleších obžalovaných aktérů jsou rozhovory naprosto autentické. Vždy jsem se snažil o maximální věrnost a respekt k faktům.

Doufám, že se mi podařilo sestavit nefiktivní, věrohodnou zprávu o jednom z nejlépe zmapovaných korupčních případů v novodobé české historii.

Že jsem šel správným směrem, jsem se přesvědčil už v první dny soudního líčení, kdy si obžalovaný manažer Jan Hájek stěžoval soudci, že „měl v jistou chvíli pocit, že věc vyšetřují novináři a nikoliv policisté“. Obzvláště mu pak v žaludku ležely „arogantní otázky redaktora Kedroně“.

Tato kniha díky tomu všemu obsahuje řadu nových, dosud nepublikovaných informací.

Radek Kedroň

I. NA ČEKANÉ

Úterý, 5. června 2012

David Rath se ještě jednou rozhlédl, aby se ubezpečil, že je nikdo neuslyší. Policejní dodávka s černými skly právě vyrazila z vrat litoměřické věznice, rachot motoru sice zaplnil celou kabinu, ale on chtěl mít stoprocentní jistotu.

Nadzvednul spoutané ruce a naklonil se k vyšetřovatelce, která jej před třemi týdny překvapila před domem Kateřiny Pancové s krabicí v ruce. Toho gesta si ostatní členové eskorty ani nevšimli. Tím nedokončeným pohybem ji k sobě chtěl nalákat. Aby ona sama k němu nahnula hlavu.

Nemusela by tu být. Chtěla si ale pohlídat, že vše klapne. Že eskorta neudělá chybu. Že půlroční práce neskončí v koši. Mezi kolegy měla pověst perfekcionistky, nikoho proto nepřekvapilo, když se do vozu s ostře sledovaným vězněm vnutila.

„Hodila jste šutrák do rybníka a trefila jen jednoho sumce,“ řekl jí v té ojedinělé chvíli improvizovaného soukromí Rath. „Ale hejno se vám rozprchlo. Tak k čemu to bylo?“ zašklebil se na ni jízlivě.

Tmavovlásce naskočila reakce s nečekanou lehkostí. Jako by se na ten rozhovor připravovala po celou dobu, co Ratha a spol. sledovala. „To hejno je slabší,“ odpověděla mu s ledovým klidem. „A také slušní lidé na břehu tleskají.“

Do rachotu motoru se vmísilo zachroptění z vysílaček justiční stráže. „Bacha, máme doprovod,“ oznámil hlas ze služebního přístroje. K houkající koloně aut se přiblížila neidentifikovaná helikoptéra. Okénkem dodávky bylo vidět, jak visí na obloze. Vyšetřovatelce zazvonil mobilní telefon. Kolegové z prvního vozu jí

hlásili, co už se dozvěděla z vysílačky justiční stráže. Rathovým obličejem na několik milisekund problesknul šibalský úsměv.

Velitel eskorty chrлил do vysílačky pokyny. Kdo to je? Co chtějí? Novináři? Řidiči přitlačili plynové pedály k podlaze, houkání sirén jakoby se zrychlilo. Nechce někdo zabránit slyšení vlivného zákonodárce, které má za pár hodin začít na půdě Poslanecké sněmovny? Nehodlají Ratha osvobodit? Umlčet? Na mysl se draly otázky, které by člověk hledal spíš v hlavách amerických scénáristů. Jenže kdy naposledy česká policie zatkla vysoce postaveného politika in flagranti? Volný pád doktora Ratha měnil společenskou optiku: ať už si odsedí dlouhá léta ve vězení nebo ne, zkorumpovaní poslanci s imunitou přišli o dosavadní pocit nedotknutelnosti.

Velitel eskorty okamžitě povolal policejní helikoptéru. Myslel, že ji nebude potřebovat, ale přeci jen ji nechal s rozehrátými motory v záloze. Na obloze se objevil Eurocopter EC 135 ve známých barvách. Celý modrý s šedým pruhem přes čumák a znakem Policie ČR. „Opusťte letový koridor,“ udílel povely neznámému vrtulníku policejní pilot. „Opakuji: okamžitě opusťte koridor!“ říkal ostřeji a pohybem kniplu naznačil, že pokud neuposlechně, je připraven stroj vytlačit.

Pilot neznámého vrtulníku na víc nečekal, zabral za ovládací páku a ostrým manévrem zmizel z dohledu. Policejní pilot ještě seslal dolů vystresovaným kolegům rychlou informaci: V helikoptéře seděl vedle pilota kameraman.

Večerní zpravodajství druhé největší komerční televize společně s leteckými záběry přineslo rozhovory s pohoršenými politiky všech stran. Rathův převoz do sněmovny byl prý zbytečně teatrální. Najednou stranická knížka nehrála roli. Všichni zkrátka netleskali.

Listopad 2011

Padající listí ohlásilo podzim 2011 a před redakcí zastavila opršená felicie. Vevnitř to bylo cítit po zlatém retrívrovi a benzínu z motorové pily. Jedno z aut, které soukromý detektiv Libor Gregor používal na špinavou práci. Až klekne, půjde rovnou do šrotu.

„Vsadím se, že udělali jediné: napíchli mě,“ vyhrknul na novináře hned, jak si přisedl do obstarožního vozu. Znali se už léta, ale stále si vykali. Obvykle se potkávali v kavárnách a hospodách, teď ale vedli rozhovory, které potřebovaly zvláštní dávku obezřetnosti a soukromí. Nemohli riskovat, že je uslyší někdo od vedlejšího stolu.

Byl to víc než měsíc, co Gregor podal na Nejvyšším státním zastupitelství v Brně výbušné trestní oznámení, v němž do detailu popsal mechanismus, který měl odklonit z veřejné zakázky na opravu zámku ve středočeském Buštěhradě čtyřicet milionů korun. Nadiktoval jména, data, souvislosti. A nic. Ticho. I když naservíroval justici kauzu na zlatém podnose, nikdo jej nekontaktoval, nikdo jej nepožádal o podrobnosti. Místo očekávané bleskové reakce nezájem.

Nechápal to. Když nosil policejní odznak on – a nosil jej 18 let – vrhal se do případů s vervou. Někdy až bezhlavě, ovšem s o to větší vytrvalostí. Takový ten buldočí typ, co jej první překážka neodradí. Takový ten typ, co se nerad poflakuje na stážích, nesbírá metály a svou zarputilostí štve šéfy.

Moc dobře věděl, že policejní sbor zmítaný permanentní reorganizací má alergii na politicky citlivé kauzy. Zažil to sám na vlastní kůži mnohokrát. Když v devadesátých letech otevřel kauzu vytunelované Kreditní a průmyslové banky a chtěl zatknout prvního podezřelého, šéf vyšetřovatelů běhal po chodbě a řval: „Libore, jsou dva dny před volbami, to si nemůžeme dovolit, to by z politických důvodů neprošlo.“ Musel týden počkat, teprve pak mohl začít se zatýkáním a sdělováním obvinění.

S parťákem tehdy přijel na pražský magistrát pro dokumenty a než se vrátil zpátky, už si je volal nadřizený. „Já vás varuju, jestli se tam ještě jednou objevíte. Já si chci udržet tuhle židli,“ vybafl na ně bez obalu.

Gregor byl však nepoučitelný. Přimo z porady ministra financí Ivana Kočárníka odvezl na výslech jeho náměstka. A protože krátce předtím byl kvůli korupci zatčen šéf Centra kuponové privatizace Jaroslav Lizner, všichni si mysleli, že jde o pokračování případu. A opět. Než přijel z ministerstva na policejní centrálu

v Kongresové ulici, na chodbě už defilovala generalita a Gregor musel na kobereček.

Projít zdí zkusil u policie ještě párkrát. Naposledy když u protikorupční jednotky provedl razii na radnici v Příbrami. Městu se přezdívalo středočeské Palermo, a to nejen kvůli podezřelým kšeftům radničních úředníků. Všichni šli s neskrývanou servilností na ruku kontroverznímu fotbalovému bossovi Jaroslavu Starkovi. I proto Gregor žádal, aby vznikl speciální tým, v němž by pracovali experti na hospodářské delikty i násilné činy. I tenkrát měl pocit, že jeho nadřazení dělají vše pro to, aby vyšetřování šlo do ztracena. A i tentokrát se do případu promítaly politické zájmy. Na radnici si přece jen dělily moc dvě toho času vlivné strany: ODS a KDU-ČSL. Policejní korouhvičky kmitaly o to frenetičtěji, že Gregor sledoval stopu, která vedla ke švagrovi Miroslava Kalouska Lubomíru Kašákovi. Byl spolumajitelem příbramské firmy Idos, která podezřelým způsobem likvidovala toxický odpad. Tři dny předtím, než jej chtěl Gregor obvinít, zastřelil Kašáka jeho obchodní partner a vzápětí sám spáchal sebevraždu.

Kdyby nic jiného, kauza nasvítla zmanipulované tendry na radnicích po celé republice, které pro města organizovala firma Tender group. V účetnictví Idosu totiž Gregor a jeho kolegové našli fiktivní faktury, které kryly úplatky odesílané největšími českými stavebními firmami. Ping pong mezi soudy však i tuto nadějnou větev rozmělnil a ti nejvlivnější podnikatelé vyvázli.

Gregor i navzdory všem dřívějším zkušenostem trpěl nevyléčitelnou naivitou. Věřil, že jednou se to musí zlomit. Že jednou se policii podaří na lavici obžalovaných posadit i opravdu velká zvířata z nejvyšších politických pater. Jeden ze státních zástupců jeho nemoc diagnostikoval stručně a přímočaře: „Jednou policajť, navždy policajť.“

Proto se v říjnu rozjel do Brna. Nejvyšším státním zástupcem se v lednu 2011 stal Pavel Zeman. Mladý žalobce se zkušenostmi z Eurojustu sliboval změnu a hlavně intenzivní boj s korupcí. Navíc se obklopil státními návladními, kteří se v minulosti nebáli a nemlčeli. Gregorovy informace jim mohly dát municí na první skutečný výstřel kýžená války s úplatkářstvím.

Gregor si vybral Zemanova náměstka Igora Stříže, který se v roce 2007 raději vzdal funkce na olomouckém vrchním zastupitelství, než aby přihlížel manipulacím s kauzou vicepremiéra Jiřího Čunka. Gregor to bral jako tu nejlepší referenci.

„Dostavil jsem se na Nejvyšší státní zastupitelství, abych podal oznámení o skutečnostech, které by podle mého názoru mohly zakládat podezření ze spáchání korupční trestné činnosti. Na policii ani na nižší stupně státního zastupitelství jsem se neobracel, neboť v ně nemám důvěru. Domnívám se, že případný únik informací by mohl zmařit trestní řízení,“ začal Gregor diktovat Střížovi do protokolu. Původně chtěl své poznatky předat anonymně, Stříž jej ovšem přesvědčil, aby je zaštitil svým jménem. Gregorovi to příliš nešlo přes pysky, jako by tušil, že se nakonec vše obrátí proti němu.

„Od svého klienta jsem se dozvěděl, že se připravuje rekonstrukce zámku Buštěhrad. Jeho jméno sdělovat nechci, má důvodné obavy o své zdraví a život. Obává se, že pokud by měl být sám oznamovatelem, mohl by být fyzicky zastrašován, nebo by mu mohla být způsobena jiná újma. Již dříve byl zpracován projekt na částku cca 145 milionů korun. Vzhledem k tomu, že jisté osoby hodlají vyvést část finančních prostředků pro své soukromé obohacení, došlo v minulých týdnech k navýšení rozpočtu rekonstrukce na částku 220 milionů korun. Již předem bylo dohodnuto, že výběrové řízení vyhraje firma Konstruktiva Branko. Soutěže se bude účastnit dalších pět firem, jejich účast však bude ryze formální. Celou tuto akci řídí MUDr. Petr Kott, který pracuje pro hejtmana Středočeského kraje Davida Ratha a zastává jakousi funkci ve vedení Oblastní nemocnice v Kladně. Pokud vím, v těchto dnech probíhá jednání mezi Konstruktivou Branko a projektantem, který zpracovával původní projekt. Je tam mezi nimi rozpor, protože ten projektant navýšený rozpočet nechce podepsat. Jedná se o nějakou firmu z Ústí nad Labem,“ chrлил ze sebe Gregor. Detaily korupčního mechanismu rozebíral padesát minut. „Po ukončení výběrového řízení má být vydáno stavební povolení a pak je dojednáno, že do třiceti dnů odešle Konstruktiva Branko 35 milionů korun v postupných splátkách na účty stavební firmy, jejímž vlastníkem je jistá Ivana Salačová. Na těchto účtech se tyto

peníze vyberou vydáním fiktivních faktur za poradenskou činnost. Peníze jsou určeny pro Petra Kotta, Kateřinu Pancovou a také pro Davida Ratha. Nemůžu vyloučit, že část peněz je určena i na financování ČSSD, ale osobně se domnívám, že se jedná spíše o osobní profit,“ stojí v dokumentu datovaném 14. říjnem 2011. Na jeho třetí, poslední stránku ještě Gregor doplnil varování: „Pan Rath má úzké vazby jak na policii, tak na státní zastupitelství v obvodu Prahy a středních Čech. Vím například, že Rath byl na oslavách padesátin středočeského policejního ředitele Václava Kučery.“

Dokument se v příštích měsících měl stát testem emancipace české policie a státního zastupitelství. Opravdu si někdo troufne na schopného, ba všeho schopného rétora sociální demokracie? Směle rozběhnutých kauz evidovala polistopadová historie mnoho, otřes v nejvyšších patrech způsobily však jen tehdy, když se to někomu ještě výše postavenému hodilo. Zpravidla ale policisté vyšetřování vzdali ještě předtím, než se vůbec k neuralgickému bodu přiblížili.

Gregor seděl v autě prokvetlém rzí a sumíroval si události posledních dní. Vybavil si vyděšeného informátora, který chtěl komplotu zabránit, ale sám si netroufnul jej úřadům nahlásit. Vybavil si, jak jej Stříž přemlouval, aby se pod oznámení podepsal. „Jinak nebude věrohodné“, říkal mu. „A když se to podaří vyšetřit, nikoho už nebude zajímat, kdo Ratha a spol. udal,“ uklidňoval jej. Jak moc ta úvaha byla scestná, měl Gregor na vlastní kůži pocítit až o několik měsíců později. Vybavil si všechny ty postupně vymizívané případy a přestával věřit, že se ledy kdy hnou. Vybavil si poslední měsíc, kdy čekal, že mu na displeji telefonu zabliká skryté číslo a ohlásí se pověřený a prověřený detektiv, který se do případu zakousne. Každá další věta jej vytáčela doběla a on svíral volant, jako by ho chtěl utrhnout. Při pohledu na bílé klouby jeho medvědích tlap se ta možnost jevila dost reálně. Když se po chvíli uklidnil, začal s novinářem probírat, jestli o připravované tuneláži alespoň nenapiše článek. Nikoho sice nechytí za ruku, ale veřejné peníze zůstanou uchráněny. Možná. Oba věděli, že je to špatná varianta. Hráči pokeru by to nejspíš nazvali lose-lose situací. Dohodli se, že raději počkají ještě pár dní.

Ne, ani jeden z nich by si nevsadil, že na konci příběhu skončí vlivný středočeský hejtman a poslanec David Rath v cele vazební věznice. Že mu nepomůže poslanecká imunita. Že mu nepomohou konexe. Že si policisté budou natolik jistí, že bez ohledu na poslanecký průkaz zatknou obávaného politika přímo s úplatkem. Až doposud to bylo prostě naprosto nevídané. Nečekané. Nepředstavitelné.

Prosinec 2011

U protikorupční policie se tradovala následující historka: Gregorovo trestní oznámení leželo několik dní na hromádce dalších udání pod radiátorem v jedné z neútných a beznadějně přeplněných policejních kanceláří v Dlážděné ulici nedaleko pražského Masarykova nádraží. Kdyby detektivovi nespadla k radiátoru houska, pokračovala legenda, Rathova politická hvězda by prý nikdy nepohasla.

Tradovaná hláška patřila do sbírky policejního bájesloví. Těžko ověřitelného, ovšem nikoliv nemožného. Dost dobře totiž ilustrovala, v jakých podmínkách protikorupční experti pracovali. Protivníkům ze světa vysoké advokacie čelili na obstarožních počítačích, v kancelářích přetékajících spisy, s pocity ne nepodobnými těm, které měl Hrabalův Haňťa v Příliš hlučné samotě. I oni usínali s obavou, že je sesbírané listiny zavalí, pohltní a udusí.

V oné slavné úřadovně, kde protikorupční policie vyslýchá většinu gaunerů, stojí detektivové frontu na počítač s přístupem na internet. Mnozí z nich proto raději vybíhají do internetové kavárny, která funguje – a díky nim i prosperuje – hned ve vedlejší domě.

Ano, i tohle byla zpráva o elitní policejní jednotce roku 2011, která měla bojovat s nejzávažnější finanční kriminalitou v zemi. „Elitní? Leda tak jelitní,“ glosoval zkreslenou představu jeden z oněch vyvolených kriminalistů.

Jistě, Gregorovo oznámení mělo razítko Nejvyššího státního zastupitelství, a tudíž násobně vyšší šance, že si jej někdo nedovolí jen tak pohodit pod radiátor. Ale aby se do něj někdo

zakousl, musel by mít hlad. Ať za to mohla ona houska nebo ne, soukromému očku Gregorovi se nakonec policisté z protikorupční jednotky ozvali. Byť až za dalších pár dní, ale přece jen. Sice ho to nenaplnilo bezmezným optimismem – během své kariéry viděl spoustu zpackaných případů –, jistou naději to setkání přineslo. Gregor měl pocit, že po dlouhé době narazil na policisty, kteří hledali způsoby, jak aktivně vyšetřovat, místo aby vymýšleli výmluvy, proč to nejde.

Gregorův třístránkový podnět v mezidobí obkroužil půl republiky. Stříž jej poslal z Brna na krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem. To, co se na sklonku roku 2011 jevílo jako nejlepší možná varianta, posloužilo v příštích měsících Rathově obhajobě jako účinný hromosvod. Proč případ dostalo na starosti ústecké zastupitelství? Jednak v udání byla zmínka o firmě z Ústí nad Labem a jednak měla tamní prokuratura v justičních kruzích dobrý zvuk, což nejspíš bylo ještě důležitější.

Působila tam ambiciózní a pracovitá žalobkyně Lenka Bradáčová, která stejně jako Stříž kritizovala podivné kroky v kauze Čunek. Už tehdy se o ní mluvilo jako o premiantce, která bez jakéhokoliv úkroku stranou stoupá k vrcholu justiční pyramidy. Provázela ji pověst nekompromisní, nezkorumpovatelné a cílevědomé ženy, která pečlivě dbá o svůj mediální obraz.

„Jsem náročná a přísná. Od lidí kolem sebe vyžadují, aby byli téměř stoprocentní. Zároveň ale umím i chránit, postavit se za své podřízené,“ charakterizovala v jednom z novinových rozhovorů sama sebe.

Znělo to jako z příručky pro dobré manažery. Jenže takřka stejně, byť poněkud expresivnějším slovníkem, popisovali Bradáčovou v neoficiálních rozhovorech i žalobci a policisté, kteří s ní pracovali. Jak důležité to bylo pro samotný případ Rath, se ukázalo až mnohem později.

Bradáčová případ světila svému podřízenému Jiřímu Pražákovvi. Zatímco ona systematicky budovala svou mediální podobiznu, on se programově držel v ústraní. Žádné zbytečné mediální exhibice, žádné emoce, jen svět paragrafů. I jeho blízcí spolupracovníci říkali, že si nepamatují, že by se v úřadě kdy spontánně zasmál.

Možná o víkendu. K dokonalému obrazu prvorepublikového úředníka mu prý chyběly jen klotové rukávy.

Samotné vyšetřování dostal na starost dvoučlenný policejní tým, který do útvaru s nepříliš valnou pověstí nastoupil krátce předtím. Stále ještě mladí a plní elánu, současně však už zkušení. A hlavně: v pražské centrále útvaru, který měl v minulosti pověst cedníku, nikoho neznali. A tak si je nikdo nestačil zaháčkovat.

Před kauzou Rath se rozcvičili na případu úplatného soudce Josefa Knotka z Litoměřic. Byla to taková malá maturita. Do jeho kanceláře nasadili skrytou kameru s mikrofonom a pak už se nestačili divit, jak si navenek ctihodný soudce říká o desítky tisíc korun za ovlivňování jednotlivých rozsudků. Anebo o, ehm, sexuální protislužby.

A téměř totožný tým se teď vrhnul na Gregorovy indicie. Vedl je tehdejší šéf operativy protikorupční jednotky Petr Vincenz. Energický pětatřicátník přišel do Prahy s ostatními detektivy z Ústeckého kraje.

Nešlo ovšem jen o to, že v provažené protikorupční jednotce byli za nováčky. Roli sehrálo cosi jako mezilidská chemie a správné načasování. Staří policejní vlci říkají, že se to stává jednou za kariéru. Najednou zjistíte, že máte vedle sebe parťáka, na něhož je stoprocentní spoleh a který je ochoten dát práci ještě o pár desítek procent víc. Nepočítá přesčasové hodiny, nečeká prémie. A je jedno, jestli zrovna kvůli tomu, že rodinu postavil na vedlejší kolej, nebo že je úplně bez závazků. Má chuť všem vytrít zrak a energii zúročit roky, kdy ve sboru leda tak šlapal ulici a vypisoval nesmyslná lejsτρα. Zkrátka koktejl, který nenamíchají ani sebelepší závazné pokyny policejních pohlavárů z prezidia ve Strojnické ulici.

Ale nechybělo mnoho a případ umřel v zárodku. Vincenzův tým přišel za jedním z velitelů protikorupční jednotky s Gregorovým oznámením a žádostí o povolení k prověřování. „Proč zrovna tohle? Takových tady máme tuny,“ obořil se na ně důstojník.

„Dostali jsme to od Bradáčové,“ odpověděli popravdě.

„A proč to dala zrovna vám?“ pokračoval výslech velitele.

„Asi nám důvěřuje,“ zašvejkovali si policisté.

„Tak si tu vaši důvěru odnese,“ neudržel se velitel a detektivy vypoklonkoval ze své kanceláře.

Tak podle sdílené historky – opět byla z rodu těžko ověřitelných a současně těžko vyvratitelných – vznikl spis s názvem Důvěra. Přílehlavěji by ovšem znělo, kdyby na svazek napsali Nedůvěra. Důvěra byla totiž luxus, který si nemohli dovolit.

„Na můj pokyn se poznatky nedávaly do informačního systému protikorupční jednotky,“ vysvětloval mnohem později Vincenz, proč nedošlo k provalu citlivé akce. „Ze začátku jsme vedení útvaru vůbec neříkali, co přesně ve věci děláme. Proč? Nebyla potřeba.“ Nebylo to spíše kvůli tomu, že vedení nedůvěřovali? „Nebyla potřeba,“ opakoval bez dalšího vysvětlení Vincenz, jenž podal žádost o odchod do civilu krátce před Rathovým zatčením. Jak sám řekl, odcházel zarmoucen ze stavu policie. Měl za to, že operace Rath byla na dlouhou dobu poslední svého druhu. „Systémový boj s korupcí? Kdepak. Bojují s ní jen nahodilé skupinky policistů,“ prohlásil.

Jana Šebková seděla se svým parťákem Pavlem Ševcovicem v neútluné kanceláři nad Gregorovým oznámením. Podle jedněch nosil ramenatý detektiv vojenský sestřih, podle jiných si liboval v plnovousu. V jejím případě se na popisu všichni shodovali: vysoká, štíhlá tmavovláška s pronikavými očima. A někteří dodávali – s instinkty kobry. Těžko odhadnout, zda to mysleli jako lichotku, anebo naopak ustrašenou urážku. Část znalců komunity bezpečnostních složek dokonce nevěřila, že Šebková a Ševcovic jsou jejich pravá jména. Parťáci ŠŠ, vždyť to si musel někdo vymyslet!

Oba patřili k Vincenzovu týmu. Oba sbírali první zkušenosti u krajské policie na Severu. A konečně oba brali službu u protikorupčního útvaru jako výzvu. Na Ústecku klopýtali vždy krok za politickými kmotry Alexandrem Novákem, Patrikem Oulickým a Petrem Bendou, kteří si bezostyšně rozparcelovali kraj, přísáli se na státní penězovody a vybudovali si síť konexí na všech úrovních státní správy včetně policejních ředitelství, která jim léta umožňovala nerušeně plnit veřejné statky.

„Měli bychom si ho aspoň poslechnout, nerad bych zaspořil,“

použil Ševcovic slangový výraz pro srážky ze mzdy za služební pochybení. Přicházely vždy, když si policisté mezi prsty nechali proklouznout předem jasný případ. Oni by přitom nejspíš použili termín *ložený*.

„Třeba na tom něco je,“ povzbudila jej Šebková.

„Já ti nevím. Nějak to neklíčuju. Co má společného nějaký felčar z nemocnice s opravou zámku?“ zakroutil znovu hlavou. Přece jen už takových oznámení viděl stohy. Oč byly konstrukce na papíře temnější, o to rychleji se při ověřování v terénu rozplynuly.

„Hodíme mu tykadlo, dáme kafe a budeme vidět. Ale šacuju to na dvě kila v háji,“ zamyslel se nahlas. Na pražské ceny si ještě nezvykl, na to, že většina schůzek končí fiaskem, ano.

Místo schůzky si vybral Gregor. Nacentroval si je na benzinku na okraji Prahy, která díky blízkému nadjezdu umožňovala bez většího zdržení napojit se na dálniční obchvat v obou směrech. A také rád rozdával karty sám. Budou-li jej sledovat, snáz je vyhmátne v tamní otevřené krajině než v centru Prahy. Budou-li si jej chtít nahrát, nedá jim šanci, aby si předem přilepili odposlech pod kavárenský stůl. Pořád nevěděl, kdo s ním chce mluvit. Pořád z něj nevypřichala zlost, že jim naservíroval detailní vhléd do případu a oni jej nechali měsíc ležet ladem.

Ještě coby policajt se i na téhle stanici potkával se svými zdroji. On sám by použil termín ráfci nebo drbani. Teď se role obrátily, náhle byl v roli ráfka on.

Partáci z Dlážděné přijeli na místo o čtvrt hodiny dřív. Přeci jen byli trochu nesví z toho, že je diriguje chlapík, jemuž není zatěžko ohlásit se u nejvyššího žalobce a prásknout jednoho z nejvlivnějších socialistů. „Aspoň ušetříme za kafe,“ našli si jedno pozitivum na podivné schůzce. Když u čerpačky zastavila otřískaná felicie a z ní se vysoukal chlap mohutné postavy, koukli na sebe a aniž by si řekli jediné slovo, oba dospěli k předčasnému závěru: ztráta času.

„Tak co chcete?“ štěknul Gregor s co možná nejotrávenějším tónem a svou tlapou jim při pozdravu drtil ruce.

„Dostali jsme to trestní oznámení,“ opáčili s pokusem o vstřícný úsměv.

„Řekl bych, že jdete s křížkem po funuse,“ neslevil Gregor ze svého tónu ani o halě.

Zkoušeli to na něj na střídačku. Chvilí Gregora oťukávala tmavovláska, chvíli její kolega. Potřebovali z něj vytáhnout, kdo byl jeho primárním zdrojem. Nemohli se zbavit dojmu, že Gregora tahá za nohu nějaký paranoik nebo ukřivděný úředník, jemuž Rath někdy stoupnul na kuří oko.

Jenže původní zdroj byl stejně netrpělivý a nedůvěřivý jako Gregor. Když se týdny nic nedělo, pozbyl jakoukoliv chuť s policií spolupracovat. „Uvidíme, co se dá dělat. Třeba ho ještě zlomím,“ rozloučil se s nimi Gregor.

Další schůzka byla v režii kriminalistů. Místo si tentokrát nadiktovali oni. Potkali se v hlavní hale jednoho z pražských nádraží. Když Gregor dorazil na domluvené místo, policista mu nepodal ruku, jen pokynul hlavou na znamení, aby jej následoval. Rázným krokem proběhl halou s pokladnami a rázem zatočil do květinářství, které se vměstnalo do podlouhlé nádražní kóje. Avšak uvnitř nezastavil a pokračoval až na konec krámu. Teprve v útrobach obchodu s květinami si Gregor všimnul, že vzadu se krčí schody do patra a u stropu na digitálním panelu kraluje červený nápis Internetová kavárna. Po úzkém schodišti vystoupal za policistou do horní místnosti, kde se po levé ruce krčily tři obstarožní počítače s vypouklými obrazovkami. U jednoho z nich seděl předčasně zestárlý mladík s vyhaslým pohledem a vyraženou jedničkou. Po pravé ruce stál miniaturní bar a za ním šest stolků s umaštěnými igelitovými ubrusy. Takové to místo, kam nosí zlodějčiči ukradené zboží a pouští ho dál do oběhu. Takové to místo, kde i na vyrovnaného jedince padne po pěti minutách deprese a má chuť si šlehnout. O pultík se opírala rozložitá žena s nepřírozeně černými vlasy vyfoukanými do tvaru cyklistické helmy. „Naše mama Kami,“ utrousil detektiv tak potichu, aby jej převtělená Helena Růžičková neslyšela.

Posadili se v poloprázdném podniku ke stolku v rohu. Nad hlavou jim hlasitě hučel ventilátor. Gregor jim v duchu za konspiraci

udělil za jedna. Pokud by je kdokoliv sledoval a všiml si, že nečekaně odbočili do květinářství, sotva by vystoupal po schůdcích, odhalili by ho. Hluk větráku zase znemožňoval skryté nahrávání.

„Chvíli jsem myslel, že mi chcete koupit tulipán,“ zavtipkoval Gregor a s neskrývaným úžasem zíral na umolousaný papír s denní nabídkou: vedle turecké kávy například rakvička se šlehačkou. Policista odušil, co zaujalo jeho oči, a rovnou jej varoval: „Turka ano, ale zákusky bych tady neriskoval.“

Oba se usmáli. Zdálo se, že počáteční bariéra padla a Gregor vzal policisty z opovrhovaného útvaru na milost. Nesl jim však špatné zprávy. „Jazyk oněměl.“ Jiným by ta dvě slova musel překládat, ale oni hned pochopili. Informátor, který vše za tepla přinesl Gregorovi, se odmlčel.

Počáteční výhoda, zdálo se, byla ztracena. Gregor jim alespoň nad smrtelně hořkou černou vodou načrtnul vztahová vlákna, jimiž se Rath při nástupu na hejtmanství ovinul a která naznačil už v trestním oznámení. O Rathovi jim vyprávět nemusel. Bylo ho všude dost a řešerše jim dala jistotu, že před nimi nestojí snadný soupeř. Stačilo zabrousit na webové stránky hejtmanství, aby se na ně zubil z každé fotografie. Jako kuchtík šéfkuchaře Jaroslava Sapíka. Jako řidič zrenovovaného historického autobusu. Jako zahradník na moderním traktoru. Se stavbařskou helmou kontroloval rekonstrukce veřejných budov po celém kraji. V bílém plášti obhlížel produkci mléka. V cyklistickém dresu otevíral nové cyklostezky. Všude David Rath. Jestli něco uměl dokonale, tak péči o vlastní mediální obraz. Připomínalo to snímky, které produkovala propaganda KLDR a na nichž strojeně pózoval severokorejský diktátor Kim Čong-un.

V neoficiálním internetovém životopise našli oddíl nadepsaný slovy Pravicový politik a Levicový politik. Rath totiž zkoušel nejdříve štěstí v ODS, za Jiřího Paroubka se stal členem ČSSD. Jednou orodoval za regulační poplatky ve zdravotnictví, podruhé je odsuzoval jako zhmotnění asociální pravicové politiky. Mezitím si lokty brousil v České lékařské komoře, která se pod jeho vedením stala radikální nátlakovou organizací. Pod její zástavou dobyt hned několik cenných met. Každopádně mu několik let